

UDK 821.111(73)-93
Ri-111

Versta iš: Rick Riordan
*Percy Jackson and the Olympians, Book 3:
The Titan's Curse*
Hyperion, 2007

ISBN 978-609-403-275-2

Copyright © 2007 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt
Literary Agency.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Nomeda Berkuvienė, 2011
© Viršelio adaptacija, Andrius Morkeliūnas, 2011
© MEDIA INCOGNITO, 2011

I.
KAIP GELBĖJIMO
OPERACIJA PAKRYPO LABAI
BLOGA LINKME

Penktadienį prieš žiemos atostogas mama sukrovė man į lagaminėlį būtiniausius daiktus bei kelis mirtinus ginklus ir nuvežė į naują internatinę mokyklą. Pakeliui įsisodinome mano bičiules Anabetą ir Taliją.

Nuo Niujorko iki Bar Harboro, Meino valstijoje – aštuonios valandos kelio. Ant plento dribo šlapias sniegas. Su Anabeta ir Talija nesimatėme ištisus mėnesius, tačiau pūga ir mintys apie laukiančią užduotį neleido ramiai pasišnekučiuoti. Tik mama plepėjo neužsičiaupdama, kadangi susinervinusi ji kalba *daugiau* nei paprastai. Kai temstant pagaliau pasiekėme Vestover Holą, ji jau buvo

spėjusi papasakoti visus gėdingus mano kūdikystės nutikimus.

Talija nubraukė nuo rūko aprasojusį langą ir dirstelėjo laukan.

– Taigi. Bus smagu.

Vestover Holas atrodė lyg blogio riterio tvirtovė. Juodo akmens sienos, bokštai, siauri langų plyšiai, didžiulės medinės dviverės durys. Ant snieguotų uolų dunksančią pilį iš vienos pusės supo apšerkšnijęs miškas, o iš kitos plakėsi pilkos vandenyno bangos.

– Ar tikrai nenorite, kad palaukčiau? – pasiteiravo mano mama.

– Ačiū, nereikia, mama, – atsakiau. – Nežinau, kiek užtruksime. Mes susitvarkysime.

– O kaip sugrįšite? Aš nerimauju, Persi.

Tikiuosi, mano skruostai neužkaijo. Jau ir taip buvo pakankamai blogai, kad jaučiausi priklausomas nuo mamos, kuri vežiojo mane į mūšius.

– Viskas gerai, ponias Džekson, – raminau nusišypsoję Anabeta. Šviesūs jos plaukai slėpėsi subrukti po slidininko kepuraitę, o pilkos akys buvo šelstančio vandenyno spalvos. – Mes neleisime jam pakliūti į bėdą.

Mama, rodos, truputį aprimo. Anabetą ji laikė pačia santūriausia iš visų aštuntaklasių pusdievių. Ji tikėjo,

jog Anabeta dažnai apsaugo mane nuo žūties. Iš tiesų neretai taip ir nutikdavo, bet man toks požiūris vis tiek buvo ne prie širdies.

– Ką gi, brangučiai, – pratarė mama. – Ar turite viską, ko reikia?

– Taip, ponias Džekson, – patikino Talija. – Ačiū, kad pavėžėjote.

– Megztinių įsidėjote? Užsirašėte mano telefono numerį?

– Mama...

– Persi, neužmiršai ambrozijos ir nektaro? O auksinę drachmą, jei prireiktų susisiekti su stovykla?

– Liaukis, mama! Mums viskas bus gerai. Eime, bičiulės.

Ji atrodė mažumėlę išiseidusi, ir man buvo jos gaila, bet jaučiau turįs kuo greičiau išlipti iš automobilio. Jei mama papasakotų dar vieną istoriją apie tai, kaip žavingai atrodydavau vonioje būdamas trejų, ketinau įsikasti į sniegą ir ten mirtinai sušalti.

Anabeta su Talija nusekė iš paskos. Šalto vėjo durklai badė kiaurai per apsiaustą. Automobiliui dingus iš akių Talija tarstelėjo:

– Turi šaunią mamą, Persi.

– Ji visai nebloga, – pripažinau. – O kaip tu? Ar susisiekei su saviške?

Vos ištaręs šiuos žodžius išsyk ėmiau gailėtis. Talija meistriškai svaidydavosi įniršio kupiniais žvilgsniais, kuriuos sustiprindavo pankiška jos išvaizda – apiplyšusi kareiviška striukė, juodos odinės kelnės, grandinė ir juodai apvedžiotos skaisčiai mėlynos akys. Vis dėlto dabar į mane mestas žvilgsnis gerokai pranoko visus ankstesnius.

– Jei čia būtų tavo reikalas, Persi...

– Verčiau eime vidun, – įsiterpė Anabeta. – Grouveris laukia.

Talija žvilgtelėjo į tvirtovę ir nusipurtė.

– Tu teisi. Kažin, ką jis čia aptiko, kad pasiuntė nelaimės signalą.

Aš pakėliau akis į tamsius Vestover Holo bokštus.

– Nieko gero, – nusprendžiau.

Ažuolinės durys vaitodamos prasivėrė, ir mūsų trijulė kartu su sniego sūkuriu įžengė į vestibulį.

– Oho! – teįstengiau išlementi.

Viduje atsivėrė didžiulė erdvė. Ant sienų kabojo karo vėliavos ir įvairiausi ginklai: senoviniai šautuvai, kovos kirviai bei daugybė kitų dalykėlių. Žinojau, kad Vestoveris yra karo mokykla, tačiau su dekoracijomis buvo, švelniai tariant, persūdyta.

Kyštelėjau ranką į kišenę, kur laikiau mirtinąjį šratinuką – Potvynio bangas. Jaučiau aplinkui tvyrantį pavojų. Talija trynė savo pamėgtą magiškąjį daiktą – sidabrinę apyrankę. Žinojau, kad mudu abu galvojame tą patį. Netrukus prasidės kova.

– Įdomu, kur... – buvo bepradedanti Anabeta.

Durys mums už nugaros triukšmingai užsitrenkė.

– Kaą-gi, – burbtelėjau. – Ko gero, teks čia paviešėti.

Girdėjau iš tolo ataidinčius šokių muzikos garsus.

Mes paslėpėme savo krepšius už kolonos. Vos pajudėję į priekį išgirdome per akmenines grindis dunksinčius žingsnius, ir kelią mums pastojo iš šešėlio išnirę vyras su moterimi.

Abu buvo trumpais žilais plaukais, vilkėjo juodas kariškas uniformas, papuoštas raudonomis juostelėmis. Moters panosėje žėlė smulkūs ūseliai, o vyras buvo švariai nusiskutęs, tai man pasirodė kažkaip nenatūralu. Juodu ėjo sustingę ir įsitempę, lyg būtų prisirišę ant nugarų po šluotkotį.

– Na? – paklausė moteris. – Ką gi jūs čia veikiate?

– E-e... – suvokiau nepagalvojęs apie tai. Sutelkęs mintis vien tik į Grouverį ir sukdamas galvą, kas čia nutiko, visai užmiršau, jog nakčia į mokyklą įslinkę trys